

Sygn. akt I CSK 481/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa B. R.

przeciwko M. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800,- (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki B. R. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 czerwca 2012 r. w sprawie przeciwko M. R. o zapłatę 54 900 złotych jako udziału w ½ ceny sprzedanego samochodu, którego była współwłaścicielką. Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo ze względu na nieudowodnienie przez powódkę tytułu współwłasności samochodu. Ustalenia faktyczne i dokonaną ocenę dowodów podzielił Sąd drugiej instancji, nie uznając za trafne ani zarzutów naruszenia prawa materialnego, ani procesowego i oddalił apelację powódki.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 132 § 1 zdanie trzecie w związku z art. 125 § 1 k.p.c. oraz art. 380 w związku z art. 299 § 1 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 74 w związku z art. 60 i art. 155 k.c. oraz art. 65 § 2 w związku z art. 61 § 1 zdanie pierwsze k.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania. W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o odmowę jej przyjęcia, ewentualnie o oddalenie skargi z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na niespełnianie przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi powódka wskazała, że konieczne jest dokonanie wykładni art. 132 § 1 k.p.c. z uwagi na rozbieżność wykładni tego przepisu w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz oczywiste jest naruszenie przez zaskarżony wyrok art. 74 w związku z art. 60 i art. 155 k.c. Wprawdzie pełnomocnik powódki nie podał, którego paragrafu w art. 398⁹ k.p.c. dotyczy, ale nie jest to błąd poważny, skoro z treści wniosku wynika, że chodzi o art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Jednakże uzasadnienie wniosku nie daje podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania. Orzeczenia Sądu Najwyższego, na które powołuje się skarżąca odnoszą się do pojęcia pisma procesowego i jego doręczenia stronie przeciwnej,

ale nie są rozbieżne, tylko dotyczą różnych sytuacji faktycznych i prawnych. Trafnie się do tego odniosła pozwana w odpowiedzi na skargę, przytaczając także stosowne orzecznictwo. Nie zostały zatem spełnione przesłanki, wymagane od skarżącego prawomocny wyrok skargą kasacyjną, żeby wykazać wątpliwości interpretacyjne, dotyczące art. 132 § 1 k.p.c., na tyle istotne, że wymagają ich rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Tym bardziej nieprzekonujące jest opieranie skargi na jej oczywistości. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny, oczywiście błędne jest orzeczenie sądu drugiej instancji wtedy, gdy można to stwierdzić bez dokonywania szczegółowych zabiegów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, niepubl., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl. oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.). Trudno uznać, że taką oczywistość prezentuje skorzystanie przez Sąd ze swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów, jak również naruszenie przepisów, w ogóle nie dotyczących ustalenia stanu faktycznego, jak art. 65 k.c. Należy również zwrócić uwagę na niedopuszczalność opierania skargi na kwestionowaniu ustaleń faktycznych i ocenie dowodów, a ustalony w zaskarżonym wyroku stan faktyczny wiąże Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarga kasacyjna jest wyjątkowym środkiem zaskarżenia wobec prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy orzeczeniem sądowym, a postępowanie przed Sądem Najwyższym nie stanowi trzeciej instancji sądowej.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]